

Arrest

nr. 178 401 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 1 augustus 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN CRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 11 mei 2016 België binnen en vragen op 25 mei 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 11 mei 2016 in Polen asiel hadden aangevraagd. Op 30 mei 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Poolse overheden die op 4 juni 2016 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder c) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming

dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 30 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoekster en haar twee kinderen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de eerste verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 25.05.2016, samen met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen, asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar intern paspoort en de geboorteaktes van haar kinderen voor.

Vingerafdrakenonderzoek toonde aan dat de betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België op 11.05.2016 asiel vroeg in Polen.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 25.05.2016 en verklaarde dat zij de Russische Federatie op 7 of 8 mei 2016 met de wagen verliet om naar Polen te reizen en daar op 11.05.2016 aan te komen. In Polen diende de betrokkene diezelfde dag een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde dat ze tot ongeveer 18.05.2016 in Polen op een voor haar onbekende plaats verbleef. Ze gaf aan daarna met de wagen via Duitsland naar België te zijn doorgereisd om er op 22.05.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 25.05.2016 een asielaanvraag in, samen met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen.

Op 30.05.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 04.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat zij voor België koos omdat het een veilig en humanitair land is. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Polen omdat ze verkiest dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld. Gevraagd naar de opvang en behandeling in Polen, gaf de betrokkene aan niet te weten of ze correct werd behandeld. Ook toen de betrokkene geconfronteerd werd met het feit dat ze er een week verbleef, gaf ze aan geen commentaar te willen geven.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat zij haar vingerafdraken in Polen diende te laten registreren, maar gaf aan dat ze niet weet waarom dat gebeurde. De betrokkene gaf aan dat ze geen asiel heeft gevraagd in Polen. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdraken van de betrokkene een Eurodacresultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat zij op 11.05.2016 asiel vroeg in Polen.

Middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 06.06.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Polen en haar asielaanvraag in België te behandelen.

De betrokkene verklaarde in België verblijvende familie te hebben. Zo maakte de betrokkene gewag van een in Menen verblijvende nonkel langs moederszijde die het statuut van erkend vluchteling zou bezitten.

Betreffende het verblijf in België van de nonkel van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende nonkel van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De voormelde nonkel van de betrokkene valt niet onder het toepassingsgebied, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en

omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tijdens haar verhoor gaf de betrokkene aan niet terug te willen keren naar Polen, omdat zij verkiest dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld. Met betrekking tot de opvang en behandeling, gaf de betrokkene aan niet te weten of ze correct behandeld werd gedurende haar verblijf in Polen. Geconfronteerd met het gegeven dat ze een week in Polen verbleef, wenste de betrokkene geen commentaar te geven.

De betrokkene gaf, zoals vermeld, middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 06.06.2016 aan verzet aan te tekenen tegen een mogelijke overdracht aan Polen door te wijzen op volgens haar ernstige tekortkomingen op verschillende vlakken. De betrokkene gaf aan dat de onthaal- en opvangvoorzieningen niet voldoen aan de Europese normen, de financiële ondersteuning ver onder het sociaal minimum ligt, er racisme heerst bij de Poolse bevolking, dat de juridische bijstand onvoldoende verzekerd is en dat informatie over de asielprocedure beperkt is. De betrokkene beargumenteerde haar verzet op basis van enkele documenten, waaronder het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Vooreerst wijzen we er op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 04.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn mérites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen naar het voormelde AIDA rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Het rapport stelt duidelijk dat Dublin returnees - indien ze asiel vragen in Polen of hun asielaanvraag heropenen - recht hebben op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers (pagina 45, alinea 5).

Betreffende het argument dat de financiële bijstand in Polen ver onder het sociaal minimum ligt en ontoereikend is om een menswaardig leven te leiden, merken we op dat Polen wat opvang betreft werkt met een tweeledig systeem: ondersteuning binnen een centrum en ondersteuning buiten een centrum (pagina 43-47). De financiële steun waarvan sprake is in de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene, heeft betrekking op de ondersteuning buiten het centrum. Uit de lezing van het voormelde AIDA rapport blijkt dat asielzoekers toegang hebben tot de ondersteuning binnen het centrum, maar naderhand zelf kunnen kiezen voor ondersteuning buiten het centrum onder de vorm van de voormelde financiële bijstand (pagina 44, alinea 6). We wijzen er op dat er in Polen 11 centra zijn met een totale capaciteit van 1.980 personen: 2 centra voor het eerste onthaal (registratie en medisch onderzoek) en 9 centra voor echte opvang (pagina 48, alinea 3). Uit het rapport blijkt dat op 31 juli 2015 de

bezettingsgraad in de centra voor echte opvang 68% bedroeg en er aldus geen probleem van overbevolking heerst (pagina 48, alinea 5). Zoals reeds vermeld, hebben Dublin returnees recht op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers, en bijgevolg zijn er ons inziens dus geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Polen niet in één van de 9 opvangcentra zal terechtkomen en kunnen we concluderen dat de betrokkene geen gebruik zal moeten maken van het voormelde systeem van financiële bijstand beneden het sociaal minimum.

Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat zij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Betreffende het argument dat de juridische bijstand voor asielzoekers in Polen dusdanig tekortschiet dat er volgens de betrokkene zelfs sprake is van ontoegankelijkheid, wijzen we er op dat in het door de betrokkene aangehaalde AIDA rapport duidelijk vermeld wordt dat aan het systeem van juridische bijstand recentelijk belangrijke wijzigingen werden aangebracht. Zo vermeldt het AIDA rapport dat een recente wetwijziging - die in november 2015 van kracht ging - voorziet in een nieuw systeem van juridische bijstand uitgaande van de staat. Deze hervorming van de asielprocedure wordt in het AIDA rapport vermeld als de belangrijkste wijziging die werd doorgevoerd. Het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor Vreemdelingen in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie (pagina 10, alinea 2 en pagina 22, alinea 1).

Betreffende het argument dat in Polen racisme en nationalisme heersen onder de bevolking, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoon dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Betreffende het argument dat in meer algemene zin er slechts beperkte informatie beschikbaar is voor asielzoekers inzake de asielprocedure, wijzen we er op dat in het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat de wet voorziet dat asielzoekers geïnformeerd moeten worden in een taal die verstaanbaar is voor hen. Ze moeten op schriftelijke wijze geïnformeerd worden over de asielprocedure, de rechten van asielzoekers, hun verplichtingen en de juridische implicaties van het niet respecteren ervan en tot slot de mogelijkheden tot materiële opvangfaciliteiten (pagina 55, alinea 6). We merken op dat het AIDA rapport aangeeft dat in de praktijk in de opvangcentra volgende talen gebruikt worden: Engels, Russisch, Arabisch, Frans, Georgisch, Tsjechisch en Oekraïens (pagina 56, alinea 2). We wijzen er op dat de betrokkene verklaarde staatsburger van de Russische Federatie te zijn en Russisch als moedertaal te hebben. Bijgevolg kunnen we ons inziens enkel concluderen dat de betrokkene over voldoende informatie zal kunnen beschikken en dit in een taal die zij machtig is.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico

lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. We wijzen er op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national législation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in médical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from médical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate médical care for asylum seekers", AIDA-rapport, pagina 60).

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.
(...)"*

Op 30 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens ten aanzien van de tweede verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de tweede bestreden beslissing die aan de tweede verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 25.05.2016, samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn intern paspoort voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 11.05.2016 asiel vroeg in Polen.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 25.05.2016 en verklaarde dat hij de Russische Federatie op 07.05.2016 met de wagen verliet om naar Polen te reizen en daar op 11.05.2016 aan te komen. In Polen diende de betrokkene diezelfde dag een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde dat hij tot ongeveer 18.05.2016 in Polen op een voor hem onbekende plaats verbleef. Hij gaf aan daarna met de wagen via Duitsland naar België te zijn doorgereisd om er op 23.05.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 25.05.2016 een asielaanvraag in, samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen.

Op 30.05.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 04.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij voor België koos omdat het een veilig land is. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Polen omdat hij verkiest dat zijn asielaanvraag in België wordt behandeld. Hij gaf evenwel aan dat hij tijdens zijn verblijf in Polen op een normale manier behandeld werd.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken in Polen onder dwang diende te laten registreren, maar gaf aan dat hij er geen asiel heeft gevraagd. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij op 11.05.2016 asiel vroeg in Polen.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 06.06.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Polen en zijn asielaanvraag in België te behandelen.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tijdens zijn verhoor gaf de betrokkene aan niet terug te willen keren naar Polen, omdat hij verkiest dat zijn asielaanvraag in België wordt behandeld. Met betrekking tot de opvang en behandeling, gaf de betrokkene expliciet aan dat hij tijdens zijn verblijf in Polen op een normale manier behandeld werd.

De betrokkene gaf, zoals vermeld, middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 06.06.2016 aan verzet aan te tekenen tegen een mogelijke overdracht aan Polen door te wijzen op volgens hem ernstige tekortkomingen op verschillende vlakken. De betrokkene gaf aan dat de onthaal- en opvangvoorzieningen niet voldoen aan de Europese normen, de financiële ondersteuning ver onder het sociaal minimum ligt, er racisme heerst bij de Poolse bevolking, dat de juridische bijstand onvoldoende verzekerd is en dat informatie over de asielprocedure beperkt is. De betrokkene beargumenteerde zijn verzet op basis van enkele documenten, waaronder het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Vooreerst wijzen we er op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 04.06.2016 met

toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn mérites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen naar het voormelde AIDA rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Het rapport stelt duidelijk dat Dublin returnees - indien ze asiel vragen in Polen of hun asielaanvraag heropenen - recht hebben op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers (pagina 45, alinea 5).

Betreffende het argument dat de financiële bijstand in Polen ver onder het sociaal minimum ligt en ontoereikend is om een menswaardig leven te leiden, merken we op dat Polen wat opvang betreft werkt met een tweeledig systeem: ondersteuning binnen een centrum en ondersteuning buiten een centrum (pagina 43-47). De financiële steun waarvan sprake is in de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene, heeft betrekking op de ondersteuning buiten het centrum. Uit de lezing van het voormelde AIDA rapport blijkt dat asielzoekers toegang hebben tot de ondersteuning binnen het centrum, maar naderhand zelf kunnen kiezen voor ondersteuning buiten het centrum onder de vorm van de voormelde financiële bijstand (pagina 44, alinea 6). We wijzen er op dat er in Polen 11 centra zijn met een totale capaciteit van 1.980 personen: 2 centra voor het eerste onthaal (registratie en medisch onderzoek) en 9 centra voor echte opvang (pagina 48, alinea 3). Uit het rapport blijkt dat op 31 juli 2015 de bezettingsgraad in de centra voor echte opvang 68% bedroeg en er aldus geen probleem van overbevolking heerst (pagina 48, alinea 5). Zoals reeds vermeld, hebben Dublin returnees recht op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers, en bijgevolg zijn er ons inziens dus geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Polen niet in één van de 9 opvangcentra zal terechtkomen en kunnen we concluderen dat de betrokkene geen gebruik zal moeten maken van het voormelde systeem van financiële bijstand beneden het sociaal minimum.

Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Betreffende het argument dat de juridische bijstand voor asielzoekers in Polen dusdanig tekortschiet dat er volgens de betrokkene zelfs sprake is van ontoegankelijkheid, wijzen we er op dat in het door de betrokkene aangehaalde AIDA rapport duidelijk vermeld wordt dat aan het systeem van juridische bijstand recentelijk belangrijke wijzigingen werden aangebracht. Zo vermeldt het AIDA rapport dat een recente wetwijziging - die in november 2015 van kracht ging - voorziet in een nieuw systeem van juridische bijstand uitgaande van de staat. Deze hervorming van de asielprocedure wordt in het AIDA rapport vermeld als de belangrijkste wijziging die werd doorgevoerd. Het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor Vreemdelingen

in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie (pagina 10, alinea 2 en pagina 22, alinea 1).

Betreffende het argument dat in Polen racisme en nationalisme heersen onder de bevolking, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Betreffende het argument dat in meer algemene zin er slechts beperkte informatie beschikbaar is voor asielzoekers inzake de asielprocedure, wijzen we er op dat in het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat de wet voorziet dat asielzoekers geïnformeerd moeten worden in een taal die verstaanbaar is voor hen. Ze moeten op schriftelijke wijze geïnformeerd worden over de asielprocedure, de rechten van asielzoekers, hun verplichtingen en de juridische implicaties van het niet respecteren ervan en tot slot de mogelijkheden tot materiële opvangfaciliteiten (pagina 55, alinea 6). We merken op dat het AIDA rapport aangeeft dat in de praktijk in de opvangcentra volgende talen gebruikt worden: Engels, Russisch, Arabisch, Frans, Georgisch, Tsjechisch en Oekraïens (pagina 56, alinea 2). We wijzen er op dat de betrokkene verklaarde staatsburger van de Russische Federatie te zijn en Russisch als moedertaal te hebben. Bijgevolg kunnen we ons inziens enkel concluderen dat de betrokkene over voldoende informatie zal kunnen beschikken en dit in een taal die hij machtig is.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wijzen er op dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", AIDArapport, pagina 60).

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling

van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) c van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden (...)"

Bij arrest nr. 172 768 van 1 augustus 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 192 246.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het algemeen beginsel van de bewijskracht van de akte, bevestigd door de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, en van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat door tussenkomst van hun raadsman verzoekers hebben laten gelden dat de onthaal- en vestigvoorwaarden van de asielzoekers in POLEN, niet met de Europese standaards overeenkwamen.

Dat verzoekers ook hebben laten gelden, dat de asielprocedure in POLEN de essentiële procedurele waarborgen niet respecteert, die door de internationale verdragen vermeld worden.

Dat het niet van belang is of het verzoekers of hun raadsman is die dit heeft laten gelden:

Dat in ieder geval, verzoekers, bij terugkeer naar Polen, aan onmenselijke en vernederende behandelingen onderworpen zullen zijn.

1. Wat de onthaalvoorwaarden in Polen betreft

Overwegend dat in tegenstelling met wat door tegenpartij beweerd wordt, bevestigen de informaties komend van het AIDA verslag dat de asielzoekers in Polen niet over een behandeling genieten die conform is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat tegenpartij beweert, in termen van de betwiste beslissing dat ter lezing van het AIDA verslag, verzoekers in POLEN niet de slachtoffers zullen worden van onmenselijke en vernederende behandelingen.

Dat nochtans, het AIDA verslag uitdrukkelijk vermeldt dat : « The amount of social assistance that asylum seekers receive is generally not sufficient to ensure an adequate standard of living in POLAND. [...] As the amount of financial allowance is not enough to rent separate accommodation, asylum seekers are often forced to live in overcrowded and insecure places. Many of them sleep in overcrowded apartments, where they have to share beds with other people or where living conditions so not provide privacy and personal safety. »¹

Dat dit verslag er ook bijvoegt dat : "The amount of social assistance is below the so called "social minimum The asylum seeker receives from one and half to two times less than what is essential according to the "social minimum". The amount of social assistance for asylum seekers was not increased from 2003, even though the costs of living in Poland have enlarged by 35% to 50% depending on the type of the household. "²

Dat het AIDA verslag met wat volgt besluit: "As a result, material reception conditions are considered insufficient to ensure a decent standard of living as highlighted in the CJEU judgment in SACIRI. The amount of social assistance that asylum seekers receive is not adjusted to their state of health, their age or disability, which is incompatible with SACIRI and Others. "³

Dat tegenpartij, door op basis van het AIDA verslag te vermelden dat verzoekers in Polen niet slachtoffers zullen worden van onmenselijke en vernederende behandelingen, zij de bewijskracht van de akten schendt;

Dat uit de hierboven aangehaalde delen van het AIDA verslag, en in tegenstelling met wat door tegenpartij beweerd wordt, indien verzoekers naar Polen teruggestuurd worden, zij wel slachtoffers zullen worden van onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Dat tegenpartij ook beweert dat verzoekers niet aan onmenselijke en vernederende behandelingen, onderworpen zullen zijn, in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, door het louter feit van hun hoedanigheid van asielzoekers.

Dat in tegenstelling met wat door tegenpartij beweerd wordt, onderlijnt het AIDA verslag uitdrukkelijk dat er een verschil van behandeling bestaat tussen de asielzoekers en de nationale inwoners.

Dat bijvoorbeeld op gebied van de materiële voorwaarden, het AIDA verslag vermeldt dat « The system of granting material reception conditions for asylum seekers is separate from the general social assistance rules applicable to nationals and therefore these two are not comparable. Social assistance for national sis provided on individually based assessment of needs, asylum seeker's reception material conditions are provided to every seeker, generally to the same extent. »⁴

Door het feit dat tegenpartij geen rekening houdt met de hierboven aangehaalde elementen en zegt dat de onthaalvoorwaarden in Polen conform zijn met de eisen van artikel 3 van het EVRM, schendt tegenpartij de bepalingen van het middel.

Dat er ook vermelding gemaakt wordt in de verschillende artikelen van racistische uitlatingen en van racistische en xenofobe houdingen tegenover de asielzoekers.

Dat men bijvoorbeeld in een artikel, met als titel « Réfugiés en Pologne : « on ne fait que passer » » lezen kan, dat de onthaalpolitiek in Polen meer virtueel als reëel is.

Dat de voorwaarden voor materieel hulp onvoldoende zijn;
Dat de Polen heel vijandig zijn tegenover de asielzoekers.

Dat het artikel wat volgt vermeldt «Entre mai et octobre, le nombre de personnes hostiles à l'accueil de réfugiés a plus que doublé, grim pant de 21% à 43 %, tandis que le nombre de personnes favorables a chuté de 2 % à 54%, selon une étude de l'institut CBOS. »

Dat bijgevolg, « Aujourd'hui les réfugiés ont peur, ils se sentent menacés. »⁵

Dat het « ce sont les enfants immigrés qui souffrent le plus. Les termes réfugiés ou émigrés sont devenus les pires insultes dans les écoles. »⁶

Dat sinds de aanslagen in Parijs « les réfugiés sont pratiquement traités comme des lépreux ». ⁷

Dat POLEN verklaart dat zij de Europese overeenkomsten op gebied van de relocalisatie van de vluchtelingen niet zal kunnen eerbiedigen. ⁸

Dat de minister, verantwoordelijk voor de Europese zaken, de aanslagen verbindt met de migratoire crisis. ⁹

Dat ten gevolge van de aanslagen van Brussel, « la Première ministre Beata Szydlo a déclaré que la Pologne n'était pas en mesure d'accueillir des demandeurs d'asile entrés dans l'Union européenne » ¹⁰

Dat daardoor het onbetwistbaar is dat in geval van overbrenging naar Polen, verzoekers de slachtoffers zullen zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen.

Dat wanneer tegenpartij het tegenovergestelde beweert, zij de bepalingen van de middelen schendt.

Overwegend dat uit de documentatie van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voortvloeit dat de personen die van een internationale bescherming genieten gediscrimineerd worden op gebied van de huisvesting en een groter risico lopen geen woonst te vinden en daardoor gedwongen zijn op straat te leven (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 13).

Dat deze informatie nog eens bevestigd wordt door de UNHCR (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 13).

Dat de Poolse wetgeving niet toegepast wordt; zodat de personen die van een internationale bescherming genieten, niet zich erop kunnen beroepen (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 13-14).

Dat het onderwijs ook heel belangrijk is voor de mensen die een statuut van internationale bescherming in Polen gekregen hebben (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 16).

Dat het dus heel duidelijk is, dat in geval van terugkeer in POLEN, verzoekers het slachtoffers zullen worden van talrijke discriminaties en dat er een duidelijke schending zal zijn van hun fundamentele rechten;

Dat dit duidelijk van de documentatie, die tegenpartij aan het administratief dossier gevoegd heeft voortvloeit.

Dat men ook in andere verslagen van NGO mag lezen dat: « Le marché du travail leur est fermé parce que il n'y a pas de programmes d'intégration. A cause des faibles revenus les familles nombreuses sont obligées de vivre dans de petits appartements ou de partager de logements exigus avec d'autres familles » (rapport de l'association des peuples menacés « La situation des réfugiés tchéchènes en Pologne : Question des droits humains », p. 8).

Men kan ook lezen dat «Finding sustainable housing and employment is extremely difficult » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 1).

Dat dus, zodra tegenpartij vermeldt dat POLEN het respect van de fundamentele rechten van de verzoekers waarborgt en dat de bescherming die door de Poolse autoriteiten gegeven wordt, effectief is, is het duidelijk dat de bepalingen van de middelen geschonden zijn;

Dat het middel gegrond is.

2. Wat de asielprocedure in POLEN betreft

Overwegende dat tegenpartij zich onder ander baseert op een AIDA verslag van november 2015 om te zeggen het examen van de asielaanvraag van verzoekers in inachtneming van de voorwaarden die gesteld worden in de verdragen en internationale conventies.

Dat ze bv. verklaart dat wat de gerechtelijke bijstand betreft deze door de NGO gegeven wordt;

Dat ze ook verklaart dat de asielaanvragers een kosteloze gerechtelijke vertegenwoordiging mogen vragen, ten einde voor de rechtbank bijgestaan te zijn;

Dat deze bijstand door de NGO gegeven wordt;

Dat de asielzoekers op de hoogte zijn dat deze soort juridische bijstand hen gegeven kan worden;

Dat in tegenstelling met wat tegenpartij beweert, het AIDA verslag vermeldt dat er geen wettelijk systeem van gerechtelijke bijstand bestaat en dat de Poolse wetgeving de toegang aan een wettelijke bijstand niet garandeert.

Dat tegenpartij vermeldt dat een nieuw systeem van gerechtelijke bijstand ingevoerd zou zijn.

Dat indien het juist is dat de wettelijke vertegenwoordiging dankzij organisaties mogelijk is, deze alleen maar voorzien op enkele gevallen na in de mate hoe deze organisaties over geen financiële middelen beschikken.¹¹

Dat gezien dit gebrek aan financiële hulp, enkele onder hen hun activiteiten in verband met de gerechtelijke bijstand verminderd hebben.¹²

Dat er geen gerechtelijke bijstand is, tijdens de verhoren, die nochtans beslissend zijn in de asielprocedure¹³

Dat op algemeen gebied, de toegang aan de informaties in verband met de asielprocedure beperkt is, en daardoor beletten ze de asielzoeker op aangepaste manier te handelen en met een grondige kennis van de zaak.

Dat men er ook nog moet bijvoegen dat de « Asylum seekers returned under the Dublin procedure are considered economic migrants rather than persons in need of international protection. The main argument raised in negative decisions is that an asylum seeker tried to improve their economic status instead of accepting the protection guaranteed by the first safe country they entered (irrespective of what the reasons for leaving Poland for another Member State were) . ».¹⁴

Dat dus, in geval van overbrenging naar Polen, zullen verzoekers geen kans hebben het statuut van vluchteling te krijgen, en dit ondanks het ernstig karakter van hun vrees op vervolging.

Dat deze angst niet het onderwerp zullen maken van een volledig en onpartijdig onderzoek vanwege de Poolse autoriteiten.

Dat de asielprocedure in dit kader, niet onpartijdig is.

Dat dit in tegenstelling is met de internationale verdragen.

Dat tegenpartij verzuimd heeft rekening te houden met de elementen die in het AIDA verslag vermeld worden, in het kader van haar beslissing.

Dat nochtans tegenpartij zich beroemd op het feit dat zij haar betwiste beslissing op dit verslag grondt quod non.

Dat het onbetwistbaar is dat tegenpartij geen ernstig onderzoek gevoerd heeft van de situatie van de asielzoekers in POLEN.

Dat indien, dit het geval geweest was, zij de talrijke schendingen van de rechten van de mens waarvan de asielzoekers het slachtoffer zijn, zou hebben kunnen vaststellen en in het bijzonder die van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense etnische herkomst.

Dat door geen rekening te houden met de hierboven aangehaalde elementen, en door alleen maar te vermelden dat POLEN dezelfde internationale verdragen als België bekrachtigd heeft, en dat de fundamentele rechten van verzoekers dus in acht genomen zullen worden, zij de bepalingen, van het middel schendt, onder ander de verplichting van motivering van de bestuurshandelingen

Dat volgens het arrest Saciri. dat door het Hof van Justitie van de Europese Unie op 27 februari 2014 uitgesproken. zijn de materiële condities van onthaal in POLEN, onvoldoende om redelijke leefomstandigheden te garanderen. die conform zijn met de menselijke waardigheid;

Dat verzoekers te dwingen naar Polen terug te keren, een uitdrukkelijke schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

3. Wat de situatie van de Tsjetsjeen in POLEN betreft

Overwegende dat verzoekers van etnische Tsjetsjeense herkomst zijn en moslims zijn. Dat dit niet door tegenpartij betwist wordt.

Dat hoewel tegen partij zich erop beroept dat verzoekers van een effectieve bescherming in POLEN zullen genieten, uit de documentatie van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voortvloeit dat Moslims er de slachtoffers zijn, niet alleen van discriminatie maar ook van geweld, wegens hun godsdienst (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 12).

Dat het verslag ook vermeld dat de etnische herkomst een belangrijke rol in dit geweld speelt en dat de Tsjetsjeense bijzonder het mikpunt van dit geweld zijn. (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 12).

Dat deze inlichtingen door verschuillende bronnen bevestigd zijn en onder ander door de UNHCR (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 12).

Dat de Poolse autoriteiten geen effectieve bescherming, tegen dit geweld aan verzoekers biedt.

Dat op dit ogenblik, volgens de documentatie van tegenpartij, er geen veroordeling, wegens feiten van racisme uitgesproken werd (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 12).

Dat het verslag er nog bijvoegt dat de situatie altijd maar slechter wordt.

Dat men van 48 aanvallen in 2010 tot 272 in 2012 gestegen is

Dat nochtans, het aantal aanhoudingen van de auteurs van dit geweld heel laag blijft (COI Focus POLEN: Asiel in Polen, p. 12).

Dat men onder ander, in andere verslagen kan lezen dat: « However, recent increase in verbal and physical attacks against Chechen refugees and the slow response of the Polish authorities indicate that xenophobic if not openly racist attitudes are gaining some level of acceptance in the society » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 2).

Dat volgens de peiling die gemaakt werd door het Instituut CBOS, meer dan de helft van het Poolse volk tegen het onthaal van de vluchtelingen is.

Dat men ook een versterking van het racisme en van het nationalisme in de Poolse bevolking vaststelt.

Dat het verslag ook vermeld dat de Tsjetsjeen slachtoffer zijn van aanvallen met racistisch karakter, maar dat de reactie van de autoriteiten op zich laat wachten of niet bestaat.

Dat tegenpartij. hoewel ze het bestaan van zulk geweld erkend. zich tevreden stelt met aan te duiden dat Polen dezelfde internationale verdragen als België goedgekeurd heeft.

Dat men nochtans moet vaststellen dat de Poolse overheden de internationale verdragen en overeenkomsten die door POLEN goedgekeurd werden, niet respecteert.

Dat de unanieme rechtspraak alhier, de rechtspraak van het Europees Hof van de rechten van de mens eigen gemaakt heeft door te beoordelen dat « En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348 ; Cour EDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54 ;

Cour EDH 26 avril 2005, Mûsliim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100).

En même temps, la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 79 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131 ; Cour EDH 4 février 2005, Mamatkulov and Askarov/Turquie, § 73 ; Cour EDH 26 avril 2005, Muslim/Turquie, § 68).

Toutefois, il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la CEDH entre en jeu lorsque la partie requérante démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 132). En pareilles circonstances, la Cour EDH n'exige pas que la partie requérante établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui la distingueraient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la CEDH. Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 80 ; Cour EDH 23 mai 2007, Salah Sheekh/Pays-Bas, § 148) » (CCE, arrest nr.125 321 van 9 juni 2014).

Dat in ieder geval, het overduidelijk is dat indien verzoekers, bij overbrenging in POLEN slachtoffers zullen zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Dat bovendien, niet betwist kan worden, dat talrijke Tsjetsjeen, betaald door Kadyrov in POLEN zijn en een bedreiging betekenen voor hun landgenoten. « There exists substantial evidence that emissaries of the current Chechen président Ramzan Kadyrov are active in Poland » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 1).

Men kan ook lezen dat « Due to shortage of regular housing, many recognised refugees linger in accommodation centres for a number of years or they remain living in areas where the centres are located. There, they are highly visible and can easily be monitored and threatened. (...) This fear has been noted also in a report by the European Council on Refugees and Exiles (ECRE) on the treatment of Chechen asylum seekers in Europe:¹⁵ The reasons given by Chechen asylum seekers for not wanting to stay in Poland include: that they have concerns for their safety; they are scared that the Chechen Président, Ramzan Kadyrov "s men operate freely in Poland and will pressure Chechens to return to the Russian Fédération (p. 6) » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 2).

Dat FRANKRIJK ook erkend heeft dat de Poolse overheden niet in staat waren. op hun grondgebied een internationale bescherming aan de Tsietsjeen te geven «These reasons have already been recognised in some European countries. For example, in a decision issued on 15 February 2011 the French Asylum Court of Appeal granted refugee status to a Chechen man who had previously been recognised as a refugee in Poland. (...) He feared being abducted and tortured by them and asked the Polish authorities for protection. Eventually, he fled to France because he was unable to access effective international protection in Poland (ECRE 2011, p. 34) » (CEVIPOL, « expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland », p. 2).

Dat het middel ernstig is.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 EVRM;
- Het algemene beginsel van de bewijskracht van de akte bevestigd door artikels 1319, 1320 en 1322 van het BW;

- Artikel 17 van de Verordening nr. 604/2013.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 17 van de Verordening nr. 604/2013.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Waar verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 1319 e.v. BW laat verweerder gelden dat voormelde artikelen slechts betrekking hebben op de bewijswaarde van overeenkomsten en om deze reden niet dienstig kunnen toegepast worden op de in casu bestreden beslissing, die genomen werd in toepassing van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verwijst in dit kader naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent:

“2.2. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker de schending opwerpt van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, dient de Raad op te merken dat deze betrekking hebben op het bewijs van overeenkomsten en derhalve niet dienstig kunnen worden opgeworpen ten aanzien van de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 91 953 van 22 november 2012)

“2.3. Wat betreft de vermeende schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek stelt de Raad vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling doch geenszins van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet ontvankelijk (RvS 28 februari 2006, nr. 155.679).” (R.v.V. nr. 87 262 van 10 september 2012)

“De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst en hebben derhalve een zuiver privaatrechtelijk karakter. Zij zijn niet van toepassing op een administratiefrechtelijke procedure.” (R.v.V. nr. 80 739 van 7 mei 2012)

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder voorts gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoekende partij levert kritiek op de opvangmogelijkheden in Polen, alsook op de asielprocedure in Polen en zij verwijst meer specifiek op de situatie van Tsjetsjenen in Polen. De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest dreigt.

Met betrekking tot de situatie van dhr. K. S. (...) werd het volgende gemotiveerd:

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Tijdens zijn verhoor gaf de betrokkene aan niet terug te willen keren naar Polen, omdat hij verkiest dat zijn asielaanvraag in België wordt behandeld. Met betrekking tot de opvang en behandeling, gaf de betrokkene expliciet aan dat hij tijdens zijn verblijf in Polen op een normale manier werd behandeld. De betrokkene gaf, zoals vermeld, middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 06.06.2016 aan verzet aan te tekenen tegen een mogelijke overdracht aan Polen door te wijzen op volgens haar ernstige tekortkomingen op verschillende vlakken. De betrokkene gaf aan dat de onthaal- en opvangvoorzieningen niet voldoen aan de Europese normen, de financiële ondersteuning ver onder het sociaal minimum ligt, er racisme heerst bij de Poolse bevolking, dat de juridische bijstand onvoldoende verzekerd is en dat informatie over de asielprocedure beperkt is. De betrokkene beargumenteerde haar verzet op basis van enkele documenten, waaronder het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Vooreerst wijzen we er op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 04.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 60412013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen naar het voormelde AIDA rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport,

pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Het rapport stelt duidelijk dat Dublin returnees - indien ze asiel vragen in Polen of hun asielaanvraag heropenen - recht hebben op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers (pagina 45, alinea 5).

Betreffende het argument dat de financiële bijstand in Polen ver onder het sociaal minimum ligt en ontoereikend is om een menswaardig leven te leiden, merken we op dat Polen wat opvang betreft werkt met een tweeledig systeem: ondersteuning binnen een centrum en ondersteuning buiten een centrum (pagina 43-47). De financiële steun waarvan sprake is in de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene, heeft betrekking op de ondersteuning buiten het centrum. Uit de lezing van het voormelde AIDA rapport blijkt dat asielzoekers toegang hebben tot de ondersteuning binnen het centrum, maar naderhand zelf kunnen kiezen voor ondersteuning buiten het centrum onder de vorm van de voormelde financiële bijstand (pagina 44, alinea 6). We wijzen er op dat er in Polen 11 centra zijn met een totale capaciteit van 1.980 personen: 2 centra voor het eerste onthaal (registratie en medisch onderzoek) en 9 centra voor echte opvang (pagina 48, alinea 3). Uit het rapport blijkt dat op 31 juli 2015 de bezettingsgraad in de centra voor echte opvang 68% bedroeg en er aldus geen probleem van overbevolking heerst (pagina 48, alinea 5). Zoals reeds vermeld, hebben Dublin returnees recht op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers, en bijgevolg zijn er ons inziens dus geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Polen niet in één van de 9 opvangcentra zal terechtkomen en kunnen we concluderen dat de betrokkene geen gebruik zal moeten maken van het voormelde systeem van financiële bijstand beneden het sociaal minimum.

Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Betreffende het argument dat de juridische bijstand voor asielzoekers in Polen dusdanig tekortschiet dat er volgens de betrokkene zelfs sprake is van ontoegankelijkheid, wijzen we er op dat in het door de betrokkene aangehaalde AIDA rapport duidelijk vermeld wordt dat aan het systeem van juridische bijstand recentelijk belangrijke wijzigingen werden aangebracht. Zo vermeldt het AIDA rapport dat een recente wetwijziging - die in november 2015 van kracht ging - voorziet in een nieuw systeem van juridische bijstand uitgaande van de staat. Deze hervorming van de asielprocedure wordt in het AIDA rapport vermeld als de belangrijkste wijziging die werd doorgevoerd. Het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor Vreemdelingen in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie (pagina 10, alinea 2 en pagina 22, alinea 1).

Betreffende het argument dat in Polen racisme en nationalisme heersen onder de bevolking, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Betreffende het argument dat in meer algemene zin er slechts beperkte informatie beschikbaar is voor asielzoekers inzake de asielprocedure, wijzen we er op dat in het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat de wet voorziet dat asielzoekers geïnformeerd moeten worden in een taal die verstaanbaar is voor hen. Ze moeten op schriftelijke wijze geïnformeerd worden over de asielprocedure, de rechten van asielzoekers, hun verplichtingen en de juridische implicaties van het niet respecteren ervan en tot slot de mogelijkheden tot materiële opvangfaciliteiten (pagina 55, alinea 6). We merken op dat het AIDA

rapport aangeeft dat in de praktijk in de opvangcentra volgende talen gebruikt worden: Engels, Russisch, Arabisch, Frans, Georgisch, Tsjechisch en Oekraïens (pagina 56, alinea 2). We wijzen er op dat de betrokkene verklaarde staatsburger van de Russische Federatie te zijn en Russisch als moedertaal te hebben. Bijgevolg kunnen we ons inziens enkel concluderen dat de betrokkene over voldoende informatie zal kunnen beschikken en dit in een taal die hij machtig is.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

Uit de bijzonder omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

In hoofde van mevr. B. M. (...) werd hetzelfde geoordeeld, met als enig verschil dat mevr. B. M. (...) verklaarde dat ze niet wist (sic) of ze op een correcte manier werd behandeld gedurende haar verblijf in Polen.

Verzoekende partij beweert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op grond van het in de bestreden beslissing aangehaalde AIDA-rapport niet tot het besluit kon komen dat er geen schending van artikel 3 EVRM dreigt.

Uit de beschouwingen van de verzoekende partij blijkt evenwel dat haar kritiek kennelijk gestoeld is op een partiële lezing van zowel de motivering van de bestreden beslissing, als de inhoud van het AIDA-rapport.

In zoverre de verzoekende partij bijvoorbeeld verwijst naar een passage over de financiële bijstand voor asielzoekers in Polen, benadrukt verweerder dat hieromtrent op gedegen wijze is gemotiveerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing. De verzoekende partij slaagt er allerminst in om afbreuk te doen aan volgend motief in de bestreden beslissing:

“Zoals reeds vermeld, hebben Dublin returnees recht op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers, en bijgevolg zijn er ons inziens dus geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Polen niet in één van de 9 opvangcentra zal terechtkomen en kunnen we concluderen dat de betrokkene geen gebruik zal moeten maken van het voormelde systeem van financiële bijstand beneden het sociaal minimum.”

De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte zou hebben besloten dat nergens uit blijkt dat zij gebruik zal moeten maken van de beperkte financiële bijstand, vermits de verzoekende partij opvang zal krijgen in een opvangcentrum.

Het loutere feit dat het AIDA-rapport ook bepaalde problemen of tekortkomingen vermeldt in het Poolse asielsysteem kan -zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris ook wordt aangehaald in de bestreden beslissing- niet volstaan om te besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Eén en ander geeft slechts blijk van een evenwichtig onderzoek, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet blind blijft voor de uitdagingen waarmee de Poolse asielinstanties (net als alle Europese asielinstanties) geconfronteerd worden.

In zoverre de verzoekende partij nog artikelen aanhaalt, waaruit zou moeten blijken dat de opvangomstandigheden voor vluchtelingen in Polen ondermaats zijn, benadrukt verweerder nog dat de Poolse autoriteiten in casu de terugname van de verzoekende partij uitdrukkelijk aanvaardden in het licht van artikel 18.1.c van de Dublin III-verordening. De verzoekende partij blijft in gebreke aannemelijk te maken dat de door haar aangehaalde bronnen eveneens van toepassing zijn op Dublin-terugkeerders:

“(...) niet aantoonbaar dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen (...)”

Waar verzoekende partij zich tevens beroept op het arrest Saciri, benadrukt verweerder dat de omstandigheden van verzoekende partij en het gezin Saciri geenszins vergelijkbaar zijn. In oktober 2010 vroeg het gezin Saciri in België asiel aan. Het agentschap voor de opvang van asielzoekers "Fedasil" was door overbelasting niet in staat hen een onderkomen aan te bieden. Aangezien het gezin moest wachten op het besluit omtrent hun asielaanvraag, huurde het een appartement op de private markt. Het gezin had echter niet de middelen om de huur te betalen en wendde zich tot het Centrum voor maatschappelijk welzijn voor een terugbetaling. Het Centrum weigerde omdat het gezin zich buiten de opvangcentra van Fedasil bevond en het zodoende niet in staat was om de terugbetaling te ontvangen..

Het arrest in de zaak Saciri bevestigt dat de mate van hulpverlening in alle gevallen afdoende en adequaat moet zijn, ook al mogen EU-landen zelf beslissen of zij hulp in natura aanbieden, financiële steun of couponnen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet dienstig naar het arrest Saciri kan verwijzen, daar de hulpverlening geen tekortkomingen vertoont in Polen, zoals duidelijk blijkt uit het AIDA-rapport. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat de asielcentra niet overvol zitten in Polen. (zie pg. 48 AIDA-rapport)

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd nopens alle door de verzoekende partij voorgehouden tekortkomingen in de opvang en het asielsysteem in Polen.

De verzoekende partij slaagt er middels haar summere beschouwingen allerminst in om afbreuk te doen aan het gedegen onderzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Polen, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens haar verblijf in Polen het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch dat zij daar geen beroep kon doen op daadwerkelijke rechtsbescherming.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Polen.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden.

Dhr. K. S. (...) komt na herhaaldelijke verklaringen van een verblijf in Polen (waar zij zelfs een asielaanvraag heeft ingediend) niet verder dan de loutere verklaring:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen? Ik verkies de behandeling van mijn asielaanvraag in België. Werd u correct behandeld in Polen? Ik werd op een normale manier behandeld.”

Mevr. B. M. (...) verklaart dan weer uitdrukkelijk:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen? Ik wil dat mijn asielaanvraag in België wordt behandeld. Werd u correct behandeld in Polen? Ik weet dat niet. Hoezo u weet dat niet? Ik wens geen commentaar te geven.

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Polen slecht zou zijn behandeld.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd.

Wanneer men na een verblijf in Polen geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat Polen haar verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verzoekende partij verwijst naar internationale verslagen.

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Polen. De verweerder ziet dan ook niet in hoe dergelijke algemene rapporten, die verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de te haren aanzien genomen beslissing.

De verweerder herhaalt dat deze rapporten niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris werden overgemaakt, zodat niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan worden verweten dat hij niet omtrent deze rapporten heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Terwijl uit de documenten waarnaar de gemachtigde van de Staatssecretaris verwees in de bestreden beslissing, duidelijk blijkt dat er geen sprake is van een structureel probleem in Polen, noch wat betreft opvang, noch wat betreft de procedure.

In zoverre de verzoekende partij gewag maakt van gewelddaden tegen moslims of Tsjetsjenen, verwijst verweerder nogmaals naar de overwegingen van de bestreden beslissing:

“Betreffende het argument dat in Polen racisme en nationalisme heersen onder de bevolking, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoon dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Polen. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Polen dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst. Deze bepalingen hebben geen betrekking op de bewijswaarde van stukken bij de beoordeling van een asielaanvraag (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hoe de voormelde artikelen van toepassing zouden kunnen zijn op de bovendien louter algemene informatie bij het verzoekschrift en uit het administratief dossier, kan niet worden ingezien en wordt door de verzoekende partijen niet uitgewerkt.

Het middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, onder c) van de Dublin III-verordening. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvragen van de verzoekende partijen die aan de Poolse autoriteiten toekomt nu de verzoekende partijen voorafgaand aan hun asielaanvraag in België op 11 mei 2016 asiel vroegen in Polen en niet aannemelijk maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarbij uitvoerig wordt ingegaan op de door hun advocaat op 6 juni 2016 aangehaalde tekortkomingen in Polen inzake onthaal- en opvangvoorzieningen, financiële ondersteuning, juridische bijstand en informatie, op het door de advocaat aangehaalde probleem van racisme in Polen, op de verklaringen die de verzoekende partijen hebben afgelegd tijdens hun gehoor van 25 mei 2016 met betrekking tot de aanwezigheid van familieleden in België, hun gezondheidstoestand en hun concrete ervaringen tijdens hun verblijf in Polen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de

motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 17 van de Dublin III-verordening.

3.3.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven,

de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen verwijzen de verzoekende partijen in een eerste middelonderdeel met betrekking tot de onthaalvoorwaarden in Polen naar enkele passages uit het rapport over Polen van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, “Asylum Information Database - National Country Report - Poland”, up-to-date tot 13 november 2015) (hierna: AIDA-rapport), dat zich tevens in het administratief dossier bevindt, om hieruit te concluderen dat zij, indien zij naar Polen teruggestuurd zouden worden, “*wel slachtoffers zullen worden van onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3 van het EVRM*”. Zij beperken zich evenwel tot een partiële lezing van de bladzijden 47 en 48 uit voornoemd AIDA-rapport, die betrekking hebben op de financiële bijstand in Polen, zonder *in concreto* in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen hieromtrent. Zo wordt in de bestreden beslissingen het volgende gesteld: “*Betreffende het argument dat de financiële bijstand in Polen ver onder het sociaal minimum ligt en ontoereikend is om een menswaardig leven te leiden, merken we op dat Polen wat opvang betreft werkt met een tweeledig systeem: ondersteuning binnen een centrum en ondersteuning buiten een centrum (pagina 43-47). De financiële steun waarvan sprake is in de tussenkomst van de advocaat van de betrokkene, heeft betrekking op de ondersteuning buiten het centrum. Uit de lezing van het voormelde AIDA rapport blijkt dat asielzoekers toegang hebben tot de ondersteuning binnen het centrum, maar naderhand zelf kunnen kiezen voor ondersteuning buiten het centrum onder de vorm van de voormelde financiële bijstand (pagina 44, alinea 6). We wijzen er op dat er in Polen 11 centra zijn met een totale capaciteit van 1.980 personen: 2 centra voor het eerste onthaal (registratie en medisch onderzoek) en 9 centra voor echte opvang (pagina 48, alinea 3). Uit het rapport blijkt dat op 31 juli 2015 de bezettingsgraad in de centra voor echte opvang 68% bedroeg en er aldus geen probleem van overbevolking heerst (pagina 48, alinea 5). Zoals reeds vermeld, hebben Dublin returnees recht op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers, en bijgevolg zijn er ons inziens dus geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene na overdracht aan Polen niet in één van de 9 opvangcentra zal terechtkomen en kunnen we concluderen dat de betrokkene geen gebruik zal moeten maken van het voormelde systeem van financiële bijstand beneden het sociaal minimum. (...)* In

het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.”. Deze motieven vinden steun in het AIDA-rapport en worden door de verzoekende partijen niet weerlegd. Zij beperken zich tot een kritiek over de omstandigheden van ondersteuning buiten een centrum, zonder evenwel aannemelijk te maken waarom zij geen gebruik zouden kunnen maken van de opvangvoorzieningen in een centrum en waarom zij buiten het centrum zouden willen verblijven. Op bladzijde 48 van het AIDA-rapport wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de opvangcentra in Polen niet overbezet zijn, zoals ook in de bestreden beslissingen correct wordt weergegeven. Vervolgens tonen de verzoekende partijen niet aan dat de bijstand die zij zouden verkrijgen indien zij in het centrum zouden verblijven onvoldoende is om adequaat te leven. Uit het AIDA-rapport (blz. 50) blijkt bovendien dat in de centra kamers zijn voor 2, 4 of meer personen, afhankelijk van de noden van de gezinnen. Voorts wordt er aangehaald dat er voldoende sanitaire voorzieningen (toiletten, douches) zijn, dat er maaltijden voorzien worden (in slechts één centrum moeten de asielzoekers zelf koken), en dat er bij de bereiding van de maaltijden en dranken in de mate van het mogelijke rekening wordt gehouden met religieuze en culturele voorschriften. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat in de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen “dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen”.

Voorts verwijzen de verzoekende partijen in het eerste onderdeel van het enig middel nog naar een artikel van 14 april 2016 dat melding maakt van een peiling waaruit zou blijken dat de Poolse publieke opinie meer en meer gekant is tegen de opvang van asielzoekers. Gelet op het voorgaande maken zij hiermee evenwel geen systemisch falen van de opvangvoorzieningen in Polen aannemelijk. Evenmin maken zij met hun betoog dat personen die de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus gekregen hebben moeilijkheden ondervinden om huisvesting te verkrijgen, aannemelijk dat zij in Polen onmenselijk en vernederend behandeld zullen worden, temeer nu de toegang tot huisvesting in Polen een algemeen probleem is.

Verder laten de verzoekende partijen gelden dat Polen verklaard heeft “de Europese overeenkomsten op gebied van de relocalisatie van de vluchtelingen” niet te zullen kunnen eerbiedigen. Er wordt evenwel niet ingezien – en de verzoekende partijen lichten ook niet toe – op welke wijze zij ten gevolge hiervan een risico lopen een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan bij de uitvoering van de bestreden beslissingen, temeer nu het artikel waarnaar zij in hun verzoekschrift verwijzen dateert van 23 maart 2016, terwijl de Poolse overheden daarna nog, op 4 juni 2016, in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder c) van de Dublin III-verordening hebben ingestemd met het verzoek om terugname.

Ten slotte wijzen de verzoekende partijen in het eerste onderdeel van het enig middel nog op discriminaties in Polen en op de situatie van Tsjetsjenen in Polen. Zij laten evenwel na de concrete motieven van de bestreden beslissingen hieromtrent, met name dat “geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid”, dat “het wijzen op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen” en dat “(h)et loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Polen en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers (...) niet zwaarwichtig genoeg (is) om tot dit besluit te komen”, te ontcrachten of te weerleggen. Voorts maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de discriminaties in Polen op het vlak van huisvesting, tewerkstelling en onderwijs een dergelijk niveau van hardheid bereiken dat ze als foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM kunnen worden beschouwd en dat zij hiervoor in Polen geen effectieve rechtsbescherming zouden kunnen krijgen. Aldus tonen de verzoekende partijen

niet aan dat de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen.

In een tweede middelonderdeel bekritisieren de verzoekende partijen de asielprocedure in Polen. Zij laten gelden dat er geen wettelijk systeem van juridische bijstand bestaat, dat er geen juridische bijstand is tijdens de verhoren, dat de toegang tot informatie in verband met de asielprocedure beperkt is, en dat de asielprocedure niet onpartijdig verloopt.

Met betrekking tot de asielprocedure in Polen wordt in de bestreden beslissingen het volgende overwogen:

“Vooreerst wijzen we er op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde op 04.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn mérités worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We verwijzen naar het voormelde AIDA rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (“There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees”, AIDA-rapport, pagina 24 en “In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal”, pagina 25). Het rapport stelt duidelijk dat Dublin returnees - indien ze asiel vragen in Polen of hun asielaanvraag heropenen - recht hebben op dezelfde onthaalvoorwaarden als andere asielzoekers (pagina 45, alinea 5).

(...)

Betreffende het argument dat de juridische bijstand voor asielzoekers in Polen dusdanig tekortschiet dat er volgens de betrokkene zelfs sprake is van ontoegankelijkheid, wijzen we er op dat in het door de betrokkene aangehaalde AIDA rapport duidelijk vermeld wordt dat aan het systeem van juridische bijstand recentelijk belangrijke wijzigingen werden aangebracht. Zo vermeldt het AIDA rapport dat een recente wetwijziging - die in november 2015 van kracht ging - voorziet in een nieuw systeem van juridische bijstand uitgaande van de staat. Deze hervorming van de asielprocedure wordt in het AIDA rapport vermeld als de belangrijkste wijziging die werd doorgevoerd. Het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor Vreemdelingen in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie (pagina 10, alinea 2 en pagina 22, alinea 1).

(...)

Betreffende het argument dat in meer algemene zin er slechts beperkte informatie beschikbaar is voor asielzoekers inzake de asielprocedure, wijzen we er op dat in het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat de wet voorziet dat asielzoekers geïnformeerd moeten worden in een taal die verstaanbaar is voor hen. Ze moeten op schriftelijke wijze geïnformeerd worden over de asielprocedure, de rechten van asielzoekers, hun verplichtingen en de juridische implicaties van het niet respecteren ervan en tot slot de mogelijkheden tot materiële opvangfaciliteiten (pagina 55, alinea 6). We merken op dat het AIDA rapport aangeeft dat in de praktijk in de opvangcentra volgende talen gebruikt worden: Engels, Russisch, Arabisch, Frans, Georgisch, Tsjechisch en Oekraïens (pagina 56, alinea 2). We wijzen er op dat de betrokkene verklaarde staatsburger van de Russische Federatie te zijn en Russisch als moedertaal te hebben. Bijgevolg kunnen we ons inziens enkel concluderen dat de betrokkene over voldoende informatie zal kunnen beschikken en dit in een taal die zij machtig is.”

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij na hun terugname op grond van artikel 18.1, onder c) van de Dublin III-verordening in Polen een asielaanvraag zullen kunnen indienen. Hun betoog dat in het AIDA-rapport wordt aangegeven dat Polen geen wettelijk systeem van juridische bijstand kent, mist feitelijke grondslag. In het AIDA-rapport wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat *“The law transposing the recast Asylum Procedures and Reception Conditions Directives entered into force in November 2015.*

The introduction of a state legal aid system is the major change in this regard. The system, entering into force in January 2016, will consist in legal information by the Office for Foreigners at first instance and legal aid from lawyers, legal counsellors and NGOs at second instance (vrije vertaling: De wet die de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn omzet, trad in werking in November 2015. Het invoeren van een wettelijk systeem van juridische bijstand is op dit punt de belangrijkste wijziging. Het systeem, dat van kracht wordt in januari 2016, zal in de eerste plaats bestaan uit het aanreiken van wettelijke informatie door het Bureau voor Vreemdelingen en in tweede instantie uit het verlenen van juridische bijstand door advocaten, juridische adviseurs en NGO's). Voorts wordt op bladzijde 22 van het AIDA-rapport gepreciseerd dat "A State legal aid system was introduced by the Law amending the Law on Protection on 13 November 2015.⁶³ This is something new within Polish legislation (there is still no state-funded legal aid for citizens). The legal aid system will cover legal information, provided by the employees of the Office for Foreigners in cases concerning cessation of protection in the first instance, and legal aid provided by advocates, legal counsellors and NGOs in the second instance. The latter will involve preparing appeal and providing legal representation in cases concerning refusal of protection, discontinuance of the procedure, refusal of reopening the procedure, Dublin, inadmissibility of the application and cessation of protection. The system will be managed by the Head of the Office for Foreigners who will contract advocates, legal counsellors and NGO lawyers. The system will enter into force on 1 January 2016." (vrije vertaling: Een wettelijk systeem van juridische bijstand werd ingevoerd door de wet van 13 november 2015. Dit is nieuw binnen het Poolse wettelijke systeem (waar nog steeds geen door de overheid gesubsidieerde juridische bijstand is voor Poolse burgers). Het wettelijk systeem van juridische bijstand zal in de eerste plaats het aanreiken van wettelijke informatie door werknemers van het Bureau voor Vreemdelingen in zaken met betrekking tot beëindiging van bescherming en in tweede instantie het verlenen van juridische bijstand door advocaten, juridische adviseurs en NGO's omvatten. Het laatste zal het voorbereiden van een beroep, het voorzien van vertegenwoordiging in gevallen van weigering van bescherming, beëindiging van de procedure, weigering of heropening van de procedure, Dublin-zaken, ontoelaatbaarheid van de aanvraag en beëindiging van de bescherming met zich brengen. Het systeem zal beheerd worden door het hoofd van het Bureau voor Vreemdelingen, die advocaten, juridische adviseurs en NGO's zal contracteren. Het systeem zal van kracht gaan op 1 januari 2016). Bijgevolg wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld dat er voor asielzoekers een nieuw systeem van juridische bijstand werd opgericht dat uitgaat van de staat. Voorts wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld dat het nieuwe systeem, dat sinds 1 januari 2016 in werking trad, voorziet in juridische informatie vanwege het Bureau voor Vreemdelingen in eerste instantie en juridische steun vanwege advocaten, juridische adviseurs en NGO's in tweede instantie. Door in hun verzoekschrift te verwijzen naar de situatie zoals die van toepassing was voor de wetswijziging van november 2015, slagen de verzoekende partijen er niet in deze concrete en correcte overwegingen uit de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat hun asielaanvragen niet volledig of onpartijdig onderzocht zullen worden door de Poolse overheden, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Op bladzijde 41 van het AIDA-rapport wordt nochtans uitdrukkelijk aangegeven dat elke asielaanvraag op zijn eigen merites onderzocht wordt.

Voor zover de verzoekende partijen er nog op wijzen dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders eerder als economische migranten worden beschouwd omdat zij gepoogd hebben hun economische status te verbeteren in plaats van de door het eerste veilige land waar zij toekwamen geboden bescherming te aanvaarden, wordt er op gewezen dat uit het AIDA-rapport in het algemeen blijkt dat er geen informatie is aangaande obstakels in de asielprocedure voor Dublin-terugkeerders (blz. 24). Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders recht hebben op de beroepsmogelijkheden die open staan tegen negatieve beslissingen inzake een asielaanvraag, zodat niet blijkt dat de verzoekende partijen zich niet in rechte zouden kunnen verzetten tegen het argument dat zij economische migranten zouden zijn. Ten slotte blijkt uit het AIDA-rapport hoegenaamd niet dat Dublin-terugkeerders om de voormelde reden nooit enige kans zouden hebben op een vorm van internationale bescherming door de Poolse autoriteiten. In het licht van het geheel aan informatie aangaande de asielprocedure in Polen, blijkt uit de door de verzoekende partijen aangehaalde passage uit het AIDA-rapport dan ook geen beperking wat betreft de toegang tot de asielprocedure. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat er in Polen een systematische praktijk zou bestaan die ertoe zou leiden dat Dublin-terugkeerders kansloos zouden zijn wanneer zij internationale bescherming vragen, om reden dat zij worden beschouwd als economische migranten.

Waar de verzoekende partijen laten gelden dat de toegang tot informatie in verband met de asielprocedure beperkt is, beperken zij zich tot de loutere negatie van hetgeen in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, met name dat *“in het voormelde AIDA rapport wordt gesteld dat de wet voorziet dat asielzoekers geïnformeerd moeten worden in een taal die verstaanbaar is voor hen”*, dat asielzoekers *“op schriftelijke wijze geïnformeerd (moeten) worden over de asielprocedure, de rechten van asielzoekers, hun verplichtingen en de juridische implicaties van het niet respecteren ervan en tot slot de mogelijkheden tot materiële opvangfaciliteiten”*, dat *“het AIDA rapport aangeeft dat in de praktijk in de opvangcentra volgende talen gebruikt worden: Engels, Russisch, Arabisch, Frans, Georgisch, Tsjechisch en Oekraïens”*, en dat de verzoekende partijen verklaarden staatsburger van de Russische Federatie te zijn en Russisch als moedertaal te hebben, zodat zij over voldoende informatie zullen kunnen beschikken en dit in een taal die zij machtig zijn, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de door hem gehanteerde informatie inzake de toegang tot informatie over de asielprocedure, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Voorts kan er nog op worden gewezen dat in het AIDA-rapport uitdrukkelijk gesteld wordt dat sinds de wetswijzing van 13 november 2015 de Poolse overheden verplicht zijn om de asielzoeker schriftelijk te informeren, in een taal die hij begrijpt, omtrent de regels met betrekking tot de asielprocedure, de rechten en verplichtingen van een asielzoeker en de wettelijke gevolgen ervan, de mogelijkheid om het UNHCR te informeren over de asielaanvraag, de documenten te lezen, de mogelijkheid om notities en kopies te maken, omtrent de NGO's die werken rond asielzoekers, omtrent de materiële opvang en medische bijstand, de toegang tot gratis juridische bijstand en het adres van het centrum waar de verzoekende partijen zullen terecht komen (blz. 32). Tevens wordt er in het AIDA-rapport gewezen op het gegeven dat er door het Bureau voor Vreemdelingen een brochure, met name *“First steps in Poland – practical brochure for asylum applicants in Poland”*, werd opgesteld waarin de asielprocedure praktisch wordt toegelicht en die beschikbaar is in zes talen waaronder het Russisch, de taal die de verzoekende partijen verklaarden machtig te zijn.

In een derde onderdeel van het enig middel stellen de verzoekende partijen dat Tsjetsjenen in Polen slachtoffer zijn van geweld waartegen de Poolse autoriteiten geen effectieve bescherming bieden. Zij halen enkele passages uit een rapport, genaamd *“COI Focus Polen”*, en uit een rapport *“expert opinion on the Conditions of continuing insecurity of Chechen refugees in Poland”* van Cevipol aan, doch zij hebben deze (passages uit deze) rapporten evenwel niet gevoegd bij hun verzoekschrift. Bovendien hebben de verzoekende partijen tijdens hun gehoor op geen enkel ogenblik melding gemaakt van gewelddadigheden die ten aanzien van hen zouden zijn gepleegd gedurende hun verblijf in Polen. Aldus tonen zij niet aan dat Tsjetsjenen in Polen worden blootgesteld aan een praktijk van gewelddadigheden, waaronder ernstige discriminaties, die op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen wijzen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.3.2. Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt erop gewezen dat uit de rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, tweede en derde lid, en 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3, § 2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17, § 1, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

*“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.
(...)”*

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen geen algemene situatie van systeemfouten aannemelijk maken waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Polen in het algemeen zou moeten stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van de verzoekende partijen te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, § 2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld *“dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”*.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 17 van de Dublin III-verordening, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN